

her bandeopgør. Det skal vi overlade til politiet. Det er den myndighed, der har uddannelsen til det, der har kompetencerne til det, der har den viden og indsigt, der skal til, og det er dem, vi har ansat til at løse den her opgave. Derfor skal vi give politiet tid til at løse den opgave og erkende, at det ikke er en opgave, man løser på 2 dage eller 3 dage. Det tager tid, for det er meget omfattende. Med de mange nye redskaber, som vi har givet politi og anklagemyndighed, og dem, vi er i fuld gang med at give dem yderligere, er jeg helt overbevist om, at politiet nok skal løse den opgave.

Kl. 21:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 21:11

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Der er vel ikke noget retspolitisk tema, der har fyldt så meget i det forgangne folketingsår som netop diskussionen om den verserende bandekonflikt, men derfor kan det jo være relevant nok at gøre status, som der så bliver gjort her med en forespørgselsdebat om emnet. Men som man kan se af de forslag til vedtagelse, der er fremsat, er det jo ikke, fordi det fører til en hel masse nye initiativer. Men hvad er status, hvis man kigger ud af vinduerne?

Ja, status er vel, at der aldrig har været så strenge straffe i det danske samfund for personfarlig kriminalitet og våbenbesiddelse, som der er i dag. Der har aldrig været så meget overvågning, der har aldrig været så meget politi med så vidtrækkende beføjelser. Og som vi ser det lige nu, har der vel sådan set heller aldrig været så meget personfarlig kriminalitet i gaderne, som vi ser netop nu med den verserende bandekonflikt.

Det giver jo selvfølgelig anledning til at spørge, om man så ligesom har doseret de retspolitiske tiltag på den rigtige måde. Og det giver selvfølgelig anledning til at vurdere, om de nye tiltag, der er kommet, er mere vand på samme mølle eller et udtryk for, at man konstaterer – trækker en streg i sandet – og siger: O.k., der skal nok andet og mere til.

I formiddags andenbehandlede vi jo regeringens bandepakke, og den må vel siges at være mere vand på samme mølle, mere fra samme skuffe, forstået på den måde, at det var endnu en serie af strafs-kærpelser. Det var en imødekommelse af et gammelt krav fra Dansk Folke-

parti om minimumsstraffe, og det var et – skal vi så sige – retspolitisk interessant og spændende tiltag vedrørende den såkaldte bandebonus, hvor man altså får en særlig straf, hvis anklagemyndigheden ellers kan bevise, at det, man har lavet, er i relation til en bandekonflikt. Domstolene må så tage stilling til, om det er tilstrækkeligt bevist.

Man kan spørge sig selv, om det nu – med de strafferammer, der er – er relevant at stjæle anklagemyndighedens og domstolenes tid til den slags, når man kigger på, at det ikke desto mindre er netop de instrumenter, der har været de bærende i regeringens retspolitik. Jeg hørte justitsministeren sige i radioen i morges, at vi fremlægger den ene strafs-kærpelse efter den anden.

Når man så kigger ud af vinduet, må man jo spørge sig selv: Hvordan går det med det, virker det? Har det den effekt, det skal have? Er folk af-skækkede? Har de lagt våbnene på hylden eller indleveret dem? Eller afholder de sig fra den her personfarlige kriminalitet, efter at vi har fremlagt strafs-kærpelse på strafs-kærpelse? Og svaret er: Næh, det gør de jo faktisk ikke.

Nu vil man selvfølgelig sige, at vi jo lige skal tredjebehandle lovforslaget og det skal træde i kraft, før det kan have en effekt. Jeg vil ikke afvise, at der sidder nogle enkelte bandemedlemmer og holder nøje med, hvad der foregår her i Folketinget, men jeg tror bare ikke, at det bliver det springende punkt. Så derfor er man nødt til at gøre nogle andre ting.

Jeg tror ikke, det er lovgivning, der løser problemet. Jeg tror, det er en særlig indsats, og jeg tror, det er en væsentlig del af årsagen til, at vi ikke ser tilstrækkelig med resultater, når det drejer sig om at bryde fødekæden til banderne, som også forespørgeren var inde på år så afgørende. Det er jo et problem, som man kan se helt op i toppen af pyramiden, helt oppe i regeringen, hvor man ikke er i stand til at samarbejde på tværs af ministerier. Man er ikke stand til lave en fælles indsats med velfærdsministeren, integrationsministeren og justitsministeren for at sikre, at man nu laver en målrettet forebyggende indsats de steder, hvor problemerne findes.

Jeg var ude at besøge en række døgninstitutioner, som tager sig af nogle af de her enten ungdomskriminelle, hvis de er over 15 år, eller socialt anbragte, hvis de er under 15. Her havde jeg lejlighed til at se, hvor ganske pæne resultater, man faktisk kan få, når man laver en sådan indsats. Men der er jo alt for få pladser. Man ta-